

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAMA DE TREFLĂ

Axel / Dama de Treflă. - București : Bookzone, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9700-07-5

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-606-9700-08-2

821.135.1

Grafician copertă: **Maria Stoian**

Ilustrator: **Mihai Alin Ion**

Corector: **Andreea Florescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2020, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Dama de Treflă

axel

NU TE ÎNDRĂGOSTI DE MINE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

- acum -

Partea I

anna

Orice fată își dorește lângă ea un băiat rău care să fie bun numai cu ea. Un băiat distrus și rănit pe care să îl vindece și care să își dorească să se schimbe doar pentru ea. Orice fată își dorește să fie acea lumină care călăuzește un suflet pierdut în bezna alegerilor greșite.

Iar eu nu fac excepție de la regulă.

Problema e că băiatul meu cel rău și distrus abia dacă știe că exist. Dar am de gând să schimb cumva toate astea în cel mai scurt timp. OK, de fapt știe că exist. Știe atât de bine, încât se pricepe de minune să mă ignore.

– Pământul către Anna! Iar visezi cu ochii deschiși?

Ea e Christie și, într-un fel, e sufletul meu pereche. Am împărțit totul cam dintotdeauna, adică dinainte să știm exact ce înseamnă să împarți, de la jucării, cărți, varicelă, prima beție (nu le spuneți părinților despre ea), note la examene și multe altele,

Libris.ro

până la primul sărut. E o poveste lungă despre care

nu vreau să vorbesc acum.

– Iar faci asta?

– Iar fac ce anume?

Mă privește cu ochii ăia care spun *lasă că știu eu mai bine*.

– Asta... Vorbești cu publicul din imaginația ta.

– Nu e adevărat.

– Anna...

Bine, bine! Poate e adevărat, dar n-am de gând să recunosc vreodată. Cu siguranță nu într-o astfel de situație.

A folosit acel ton de prietenă/mamă/psihoterapeut ajuns la disperare. Face des asta și nu pentru că m-ar considera nebună, deși sunt destul de sigură că are suficiente motive, ci pentru că e mai mare decât mine cu cinci minute. Cinci minute!

Nu suntem gemene (slavă Domnului!), dar o coincidență nefericită a făcut ca ea să se nască prima și asta o determină să creadă că e cea responsabilă și că e de datoria ei să îmi țină în fiecare zi predici pe care nu i le-a cerut nimeni. O iubesc pe Christie, dar câteodată poate fi așa o pacoste...

– Ești o pacoste, știi?

– Ce coincidență! Fix asta gândeam despre tine.

– Iar îți faci filme în cap?

– Nu sunt filme, iar tu știi foarte bine. Sunt cărți.

– Sunt filme!

– Sunt cărți!!!

Cu trei semne de exclamare pentru că așa merită. Îi arăt eu ei!

Oricum, eu am câștigat. Sunt cărți. Știu asta mai bine decât ea pentru că sunt cărțile mele și se află în mintea mea.

Uite ceva ce nu știți încă despre mine: Am șaptesprezece ani și visez să devin o scriitoare de succes. A se sublinia „de succes”. Scriu cărți dinainte să fi învățat să citesc. Mama poate să îmi confirme spusele. La fel și pereții camerei mele. (Ei de fapt nu mai pot pentru că i-a zugrăvit tata toamna trecută, deși am insistat să nu o facă. Habar nu are el cât ar fi costat acei pereți peste câțiva ani.) Oricum, de când domnișoara Fisher ne-a pus la ora de arte contemporane să ne imaginăm „filmul propriei vieți” ca și cum am fi regizori, m-am îndrăgostit de idee, doar că am adaptat-o puțin și, în loc de film, scriu o carte, ca o autobiografie. Va fi o autobiografie foarte dinamică și interesantă, ca un jurnal interior al ultimilor ani de liceu, nu una dintre acelea plictisitoare.

Sper.

– Ia-ți lucrurile și hai să mergem, o să întârziem la algebră!

Punct pentru Christie. Domnului Pi nu îi place să întârziem la ora sa. De fapt, cred că nici prezența noastră acolo nu îi face prea mare plăcere. Iar prin „noastră” vreau să spun a mea. Urăsc algebra. Urăsc toată matematica, fără discriminare, însă Christie o iubește, ceea ce e perfect pentru că, dacă fac o medie între cunoștințele mele la matematică și cunoștințele ei, îmi iese o notă decentă. Cred. Sincer, nu am calculat

niciodată cu adevărat, dar să lăsăm asta. Atâta timp cât nu pic, e perfect.

Ne grăbim pe holuri spre clasa domnului Pi. Christie aproape aleargă pentru că nu vrea să își supere profesorul preferat, iar eu încerc să mă țin după ea. În același timp, mă sună mama și sunt obligată să răresc pasul, nu pentru că n-aș putea face două lucruri în același timp, ci pentru că... nu vreau să fac două lucruri în același timp. De obicei, mama nu mă sună în timpul orelor, deci presupun că e ceva urgent.

– Alo...

Nu am timp să formulez un salut pentru că începe să vorbească agitat.

– *Știi congresul acela despre care îți tot vorbeam săptămânile trecute? Cel care s-a anulat. Normal că-l știi, am vorbit săptămâni întregi despre el. Ei bine, ghici ce?! S-au răzgândit. (Aici aproape mi-a mutat timpanul din loc.) Are loc mâine. Așa că trebuie să plecăm azi. Plecăm acum! E OK? Crezi că poți să te descurci?*

Să mă descurc? Normal că pot să mă descurc. Sunt aproape adult. Dar sunt singura căreia i se pare ciudat că s-au răzgândit în legătură cu un congres cu o zi înainte de marea deschidere? Ce s-a întâmplat cu rațiunea înfumurată de adulți?

– Și v-au anunțat abia azi?

– *Ah, nu, draga mea! Am primit un mail weekend-ul trecut. A ajuns în spam și abia azi l-am găsit. (Tehnologia poate fi așa un miracol și așa un blestem, nu credeți?) Ce noroc, nu?*

Da, mare noroc.

– Sigur, mamă. Mă descurc. Să aveți grijă la drum. Și să nu vă distrați prea tare (cu prietenii voștri tocilari).

– *Să nu chemi prea mulți prieteni la petrecere!*

De parcă ar vrea cineva să vină la o petrecere organizată de mine. De parcă mi-ar păsa mie de petreceri.

– Doar câteva zeci, spun cu atâta siguranță de sine, încât mai că mă cred și eu.

– *Te iubim! Ai grijă de tine!*

– Și eu vă...

În acest moment, acțiunea se precipită. Mama a închis deja, iar eu nu mai pot evita impactul cu tipul din față, acel tip pe care (evident) nu-l văzusem. Dacă aș fi trăit într-un film sau într-un roman de dragoste prost scris, tipul m-ar fi prins chiar înainte să cad, ne-am fi uitat unul în ochii celuilalt, ar fi fost dragoste la prima vedere, ne-am fi căsătorit câteva luni mai târziu și am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Doar că eu trăiesc în viața reală, așa că lucrurile se întâmplă în felul următor: mă lovesc de spatele dur al băiatului din fața mea, îmi scap pe jos telefonul și cărțile, el se îneacă cu gogoșa pe care o mânca, ochelarii îmi alunecă de pe nas (Da, port ochelari. Foarte neatrăgător, știu.), și prietenii lui încep să râdă.

Partea proastă e că mi s-au spart ochelarii. Cunosc sunetul de lentile sparte la fel de bine cum cunosc glasul mamei.

Partea și mai proastă e că, fără ei, văd la fel de bine ca o cârtiță.

Partea bună e că... Nu există nicio parte bună

– Îmi pare atât de...

– Ai grijă pe unde...

Uitați părțile proaste enumerate mai sus, partea CU ADEVĂRAT proastă în povestea asta abia acum începe. Aș recunoaște vocea aceea și dacă aș fi surdă (metaforic vorbind). Tipul care tocmai s-a înecat cu o gogoasă din cauza mea e Nate Jackson.

Îmi las privirea în pământ (cel puțin acea mică parte din ea pe care încă o mai dețin) încercând să-mi găsesc vârfurile tenișilor. Nate se oprește din ce voia să spună din cauza unui alt acces de tuse provocat de gogoșa ucigașă și Anna cea împiedicată.

Când termină de tușit, se apropie atât de mult de mine, încât aproape că pot să-l văd. Aproape. Dar reușesc în schimb să-i simt răsuflarea fierbinte pe față, ceea ce, orice ați fi tentați să credeți, e un lucru... bun.

Îmi ridică bărbia, gest care mi s-ar fi părut atât de drăguț într-o altă circumstanță, și mă străduiesc din răputeri să focalizez. Rezultatul: eșec total.

– Unde te grăbești așa?

În momentul ăsta, către străfundurile pământului. Dar mi-ar plăcea să vii cu mine. Dacă nu te deranjează.

– Să știi că mi-a fost dor de tine, spune batjocoritor.

Da, bine. Gata cu fantezia. Face mișto. Mereu face mișto de mine. Găsește de fiecare dată o cale

să-și bată joc. Îmi mângâie obrazul, coborând pe linia mandibulei, apoi spre gât. Cum e posibil să îți placă ceva atât de mult și în același timp să te îngrozească?

Își apropie gura de urechea mea. Un fior rece îmi străbate șira spinării.

– Îți pare rău, Anna? Dacă îți pare rău, cred că putem rezolva asta.

Respirația lui e caldă și plăcută. Cuvintele sunt ca un viscol rece din Siberia. Mă pierd cu firea și mă fâstăcesc. Aș vrea să plece, să mă lase în pace. Și aș vrea să mai stea, să vorbească serios în anumite privințe.

– Ce ai zice dacă tu și cu mine...

Ultima parte e șoptită atât de încet, încât abia o aud. Mai bine n-aș fi auzit-o. Simt cum tot sângele mi se adună în obraji și îmi doresc să îl pocnesc în mutra aia superbă și perversă a lui.

– Am putea să ne distrăm de minune împreună, aș putea să...

Sunt pe cale să explodez când termină de rostit în șoptă acele... acele cuvinte mult prea urâte ca să le pot reda aici. Mă ard obraji și fac pariu că sunt roșii ca o rodie răscoptă, uitată în bătaia soarelui. Sunt pe cale să-l pocnesc sau să încerc să-l pocnesc când aud pașii grăbiți ai lui Chris îndreptându-se spre noi.

Cum își permite să îmi vorbească așa?

Cum își permite să... să...

Cum își permite să-și bată joc în asemenea hal de sentimentele mele?

Nate se depărtează, lăsând lângă mine un gol rece. Încerc să-mi dau seama dacă e acel rece plăcut dintr-o zi toridă de vară sau acel rece care te răscolește până în măduva oaselor. Poate e amândouă.

– Să nu uiți, Anna, o *mare* bucătică din Nate te așteaptă oricând.

– Las-o în pace, Nate! strigă Chris îmbufnată.

Prietenii lui izbucnesc în râs și se îndepărtează. El ridică din umeri (cred) și pleacă. Are cel mai frumos contur încetoșat pe care l-am văzut vreodată. Doar că de data asta mi se pare mai puțin frumos decât cu alte ocazii.

În caz că nu v-ați dat seama, sunt topită după el. Și asta durează de ceva timp. Cam de prin școala primară. Pare mult? Nu este deloc mult. Se presupune că o iubire adevărată trebuie să treacă proba timpului. Dacă iubirea asta nu a trecut-o deja, atunci... OK, nu găsesc nicio continuare prea bună.

Christie se prinde abia câteva secunde mai târziu la ce s-a referit.

– Îl lași să îți vorbească în halul ăsta?

– Sunt doar cuvinte, mă scuz cu indiferență prefăcută.

Trebuia să-l fi auzit mai devreme. Dar nu l-a auzit. Din fericire. Sunt singura care l-a auzit. Și e mai bine. Sunt doar cuvinte. Nu înseamnă atât de mult. Pot să le uit. Pot să pretind că n-au fost rostite. Mai târziu.

Chris e de părere că sentimentele mele pentru Nate sunt distructive. În cea mai mare parte a timpului, se înșală. Există totuși momente, ca acesta, care îi

alimentează cu vârf și îndesat convingerile. Cum tot ce pot scoate pe gură sunt niște mormăieli neinteligibile, Christie preia conducerea așa cum știe mai bine.

– Scutește-ne, Nate! strigă în urma lui.

E prea departe ca să mai pot distinge ceva.

– Într-o bună zi, o să-i îndes acel deget în locuri în care nici nu știa că ar putea ajunge, mormăie agasată.

– Ăăă...

– Ah, da. N-ai văzut. Mi-a arătat... știi tu... degetul.

V-am avertizat că Nate e un băiat rău. Și nu am exagerat deloc. Dar stați liniștiți, o să-l dau eu pe brazdă.

– Ce nesimțit!

Christie nu l-a plăcut niciodată. I se pare că e doar un alt puști de liceu fără maniere și fără aspirații de viitor. Ea vede doar clipa prezentă în oameni, nu vede și potențialul din ei. Iar Nate are potențial.

– Dar nu e cel mai drăguț nesimțit pe care l-ai văzut vreodată?

– Scutește-mă și tu!

Mă ascund în spatele unor cuvinte pe care le cred doar pe jumătate în speranța că am să ajung cândva să le cred în totalitate sau că vor ajunge ele, de la sine, să fie adevărate. Îmi aruncă în brațe toate cărțile pe care le-am scăpat pe jos și mă ia de mână.

– Deja am întârziat.

– Sunt sigură că domnul Pi nu o să te treacă pe locul al doilea în topul elevilor preferați doar pentru atâta lucru.

– Pentru binele tău, sper că nu. Hai să-ți luăm altă pereche de ochelari.

Da, păi, vedeți voi, există o mică problemă (pe care Chris o citește chiar acum pe mutra mea vinovată).

– Erau ultimii, așa-i?

– Erau ultimii, confirm eu spășită.

Nu că aș fi împiedicată sau neîndemânatică sau uitucă sau orice altceva de acest gen, dar obișnuiesc să distrug și să uit ochelari. Și să mă așez pe ei, deși cred că asta se încadrează la distrus.

– Anna, ești... Ești incredibilă!

– Mulțumesc! Știam.

Scoate niște sunete asemănătoare cu răgetul furios al unui animal sălbatic și mă apucă de încheietura mâinii. Aș mai avea câteva comentarii de făcut, dar momentan depind prea mult de ea, așa că cedez și mă las târâtă pe holurile pustii.

Când intrăm în clasă, domnul Pi ne privește dezaprobat (simt asta) și cred că ne face semn să ne așezăm fără a spune totuși ceva. Christie îmi datorează niște scuze, încă e preferata profesorului de algebră.

Încerc să-mi șterg din memorie ultimele minute din viață pentru că au cam făcut să crape statuia pe care i-am construit-o lui Nate la mine în suflet. Și n-ar fi prima oară. Au mai existat astfel de momente în trecut, le-am uitat pe toate. Totuși, azi a fost... altfel. Oricât aș încerca să îmi spun că nu m-a afectat, nu fac

decât să mă mint singură. Nate e un băiat rău. Dar dacă e un băiat rău și atât?

Dacă nu pot să-l schimb?

Cuvintele lui încă îmi răsună în minte...

– După cum bine știți, mare parte din nota voastră va fi reprezentată de proiectul...

Da, da, da, proiectul. În fiecare an, domnul Pi ne dă un proiect „creativ” la algebră care valorează 50% din notă. El spune că încurajează astfel elevii mai puțin pasionați sau pricepuți la matematică să descopere frumusețea numerelor și că îi ajută, în același timp, să își ridice mediile finale. Ar trebui să mă bucur, e în avantajul meu, dar e o corvoadă să fac un astfel de proiect. Algebra e tot algebră, oricât de „creativă” și interesantă se presupune că aș putea să o găsesc.

– ...așa că anul acesta m-am gândit să fac câteva schimbări la proiect.

Stai, ce?

– Veți face proiectul în echipă și, ca să nu existe discuții, la finalul orei vom trage la sorți partenerii.

Încă un lucru despre mine: Nu îmi place să lucrez în echipă. Urăsc să lucrez în echipă. Sunt o pasăre solitară. Atunci când nu e vorba despre Christie, bineînțeles. Dacă Shakespeare ar fi scris „Romeo și Julieta” cu altcineva, cu siguranță ar fi ieșit un dezastru. Așa că sprijin cu toată convingerea lucrul individual. (Mai puțin la teste, după cum am mai spus.)

– Te simți norocoasă azi? mă întreabă Chris șoptit.